

Lære. Endvidere maa man sætte Læretiden til højst 4 Aar. Muligvis bør man supplere Lærlingeloven med en anden Skoleordning. Jeg lægger ikke Skjul paa, at det er min Anskuelse, at Mellemskolen bør være det almindelige, og det, man nu kalder for Normalklasserne, det usædvanlige. Naar en Dreng gaar ud af Mellemskolen, kan han i Virkeligheden ikke mere, end hvad enhver Haandværker eller ikke-faglært Arbejder bør vide, og skal vort Land kunne tage Kampen op med Udlandet, skal det kunne staa sig i Konkurrencen med Udlandets Produktion, vil det kun være ved, at vi har en dygtig og intelligent Arbejderstand. Men Skoletiden maa afsluttes ved det fyldte fjortende Aar. Hvis en Dreng skal gaa stort længere i Skole end til sit fjortende Aar, mener jeg, han bliver for gammel til at gaa ind i et Haandværksfag eller i Industri-virksomhed. Efter min Anskuelse bør Mellemskolen lige saa fuldt benyttes af dem, der skal beskæftiges i Industrien, som af dem, der skal beskæftiges i Kontorfaget, og det behøver ingenlunde absolut at være en Forudsætning for, at et Barn kommer i Mellemskolen, at det skal være Student. De Folk har vi vist i øvrigt nok af, og efter de Prøver, vi ser rundt omkring i Samfundet, tror jeg ikke, det i og for sig er dem, Samfundet trænger allermost til i Øjeblikket.

Jeg glemte at sige, at jeg hermed vil opfordre den højtærede Socialminister til at fremsætte et Forslag til en ny Lærlingelov. Men med det samme jeg beskæftiger mig med den højtærede Socialminister, er der et Par Forhold, jeg kunde ønske at fremdrage. For det første er jeg nu ikke sikker paa, at den Fabriklov, vi har, og som er adskillige Aar gammel, ikke skulde kunne trænge til at kiges lidt efter i Sømmene. Det skal jeg imidlertid ikke komme nærmere ind paa, men det Tilsyn, som vi har med Fabrik-lokalerne, er i højeste Grad utilstrækkeligt. Tilsynet sker alt for sjælden, ja, jeg kan sige, at jeg har været beskæftiget i Virksomheder, der har været underkastet Fabrik-tilsyn, i saadan noget som 35 Aar, og til Trods for, at jeg har ransaget min Hukommelse, erindrer jeg ikke, at jeg nogen Sinde har haft Lejlighed til at se, hvorledes en Fabrikinspektør ser ud. Og naar jeg til Tider kommer ind i de Huler, som man byder levende Mennesker som Arbejdslokaler, begriber jeg ikke, hvor Tilsynet har været henne. Der er hverken taget tilstrækkeligt Hensyn til Luft, Lys eller Plads.

Jeg kunde i det hele ønske, at der, da man nu har faaet en ny Inddeling af Mini-

steriet og paa ny har faaet oprettet et Socialministerium, hvortil en Del Institutioner er udskilt fra det tidligere Indenrigsministerium, kunde blive en ændret Forretningsgang og Administration i dette Ministerium.

Jeg har her et Par smaa Forhold, som jeg gerne vil henlede den højtærede Socialministers Opmærksomhed paa. I Lærlingelovens § 7 staa der, at Lærlingen skal have den samme Arbejdstid som den udlærte Medhjælper i Faget, dog maa han i indtil en halv Time beskæftiges ved Tilrettelægning af Arbejdet og Oprydning. I Fredericia var der en Lærling, som man skønnede ikke beskæftigedes ved Arbejde, der faldt ind under denne Rubrik, men ved rent teknisk Arbejde. Man indgav saa ganske naturligt en Klage til den derværende Fabrikinspektør. Klagen blev indgivet i Maj 1922 — jeg vil gerne anmode ærede Medlemmer om at lægge Mærke til Datoerne. Dette skete altsaa for halvtredie Aar siden. Fabrikinspektøren godkendte Klagen, det vil sige, han erklærede, at Lærlingen ikke maatte benyttes ved dette Arbejde, da det ikke kunde falde ind under den i Lærlingeloven anførte Rubrik. Imidlertid blev der fra Arbejdsgiverside rejst en stærk Storm derimod, og man appellerede til Direktoratet i København. Dette skete i November 1922 — et halvt Aar efter. I Løbet af ganske kort Tid godkendte Direktoratet, altsaa Overinstansen i København, Inspektørens Skøn. Ikke desto mindre fortsattes det lovstridige Forhold, ikke alene der, men rundt omkring i Landet. Det medførte, at man indgav en ny Klage, i Maj 1923 — et Aar efter, at Sagen oprindelig var blevet rejst. Saa kom der et Svar fra Direktoratet, i September 1923, altsaa som sædvanlig et halvt Aar efter, med den Meddelelse, at Sagen var gaaet til Ministeriet. Der var nemlig i Aarets Løb blevet rejst Strid om, hvorvidt Fabrikdirektoratet i det hele taget havde Kompetence til at afgøre dette Spørgsmaal. Nu skulde man jo tro, at den daværende Minister, Kragh, som paa mange Omraader havde en haard og en hurtig Haand, i en Hurtighed vilde afgøre dette Spørgsmaal. Det skete imidlertid ikke, Ministeren henlagde Sagen, og 2½ Aar efter, indtil Dags Dato, er der endnu intet sket i denne Sag. Nu er der endelig indtraadt, jeg havde nær sagt det heldige Tilfælde, at i Kolding, hvor en Lærling beskæftigedes med det samme Arbejde, kom han til Skade ved Arbejdet. Der var ingen voksne Arbejdere til Stede, det skete efter Fyraften. Han